

Mythologia, Francfort, 1581 - VI, 14 : De Thamyri

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre VI

Ce document est une version augmentée de :
[Mythologia, Venise, 1567 - VI, 14 : De Thamyri](#)

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre VI

[Mythologie, Paris, 1627 - VI, 15 : De Thamyris](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre VI

[Mythologie, Lyon, 1612 - VI, 14 : De Thamyris](#) est une traduction de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution – Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Conti, Natale, *Mythologia* Francfort, 1581 - VI, 14 : De Thamyri, 1581

Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle)

Consulté le 05/12/2025 sur la plate-forme EMAN :
<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/5989>

Présentation du document

PublicationFrancfort, André Wechel, 1581

ExemplaireRegensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307

Formatin-8

Langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Paginationp. 619-621

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses [Thamyris](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 25/11/2024

Dicti sunt homines eo tēpore in saxa à Ioue mutati, quia crue-
deles sunt homines & inhumani ob merum in his opportuni-
tatibus, neq; vilius est vel affinitatis, vel amicitiae firmus nodus.
Verum cum decimo die cessasset pestilentia, tunc sepulturam
dicuntur obtinuisse. at nunc de Thamyri dicamus.

De Thamyri.

CAP. XIII.

THAMYRIS Philammonis & Arfiae filius, vel potius A-
griopae nymphae ut quidam maluerunt, genere Threi-
cius fuisse creditur, cum Agriopa fuerit incola Parnassi: quae
cum in utero gestaret, fertur Odryas migrasse, cum Philam-
mon eius nuptias recusaret, unde Thracem postea Thamyrim
crediderunt. fuerunt enim Odryae urbs Thraciae per id tem-
pus sanè nobilis & opulenta. Thamyris igitur ubi adoleuisset,
forma corporis praestantissimus ob animi dotes omni laudum
genere floruit. atq; inter ceteras eius virtutes illa etiam com-
memoratur, quod eius carmen ita sonorum, itaq; concinnum
fuit ut ab ipsis Musis compositum videretur. Scriptum reliquit
Plutarchus in lib. de Musica hūc bellum à Titanibus aduersus
Deos gestum tanta concinnitate orationis, tantaq; modula-
tionis suauitate composuisse, ut nullum poema videri posset
praestantius. Sed quoniam cum praestantia ingeniorum sem-
per serè coniuncta est superbia, arrogantia, & penè temeritas,
& ceterorum in eo genere praestantium contemptus, ausus est
Thamyris vel Musas ipsas, per quas ipse ceteros antecelluit, cō-
temnere, conuicijs afficere, & in certamen cantus prouocare,
cum gratias potius illis pro acceptorum magnitudine agere
conueniret. Hic Thamyris cū esset in Messenia, atq; ex Oechalia
ciuitate Dorium versus (illud fuit urbis nomen) proficisce-
retur, Musasque in certamen cantus prouocasset, dicitur illas
obuias habuisse: cum quibus pactus est, si vicisset, se velle cum
omnibus congregari: sin victus fuisset, illarum arbitrato se pœ-
nas subiturum, ut scripsit Myrteanus Asclepiades, qui à Musis
victus statim oculis captus fuit, & canendi scientia priuatus, ut
testatur Homerus in secundo Iliadis his carminibus:

καὶ αὖριον, ἰνὸς τε Μῦσαι
ἀντέμναι, Θάμυριν τὸν ὀρθὸν παῖδα ἀείδοντα,
οἰχαλίνῃσι ἰόντα παρ' Εὐρύτου οἰχαλίνου.
εἵ ποτε γὰρ ἐυχόμενος νικηέμεν, ἢ περ εἰ αὐτὰρ

ἢ ὅσσ' αἰεὶ δ' οἰνὸν κῦρ' αἰὲς ἀγίοχοιο.
αἰ δ' ἰχθῶσ' ἀμύναι περὶν θύξας· αὐτὰρ αἰὶδ' ἰὼ
ἑταρσίῳ ἀφίλοντο, καὶ ἐκλίλαθον κιθαριζῶν.

Et Dorion, hic vbi Musa

*O Echalia Thamyrim redcurrentem carmine Thracem
Præuarunt. fuit ausus enim se vincere Musas
Cantando iacere, modò ne prælia vitent,
Occurrant quæ sibi Musa Ioni inelyta proles.
Bruta Musa cæcum fecere sod illum,
Et cantum, citharamque, viro rapnere superbo.*

Cum verò lyram in fluuium proximum abiiecisset, effecit ut is fluuius à iacienda lyra diceretur postea Balyra. Pausanias tamen in Messeniæcis id morbo Thamyri accidisse scribit, cum & Homero, & alijs nonnullis persimile Thamyri ob nullum Deorum contemptum, sed ob aliquam naturalem imbecillitatem contigerit. Prodicus verò Phocaensis, qui carmina in Minyadem composuit, apud inferos supplicium pati Thamyrim scripsit, ob suam in Deos temeritatem & arrogantiam: quod quidem rationi magis conuenit, cum tantæ arrogantæ pænæ iuendæ breuissimum sit tempus humanæ vitæ cursus. Ob eam calamitatem oculorum ferunt cessasse Thamyrim à componendis carminibus, quare dictæ sunt illi Musæ cantum & citharæ peritiam ademisse. At quàm ridicula est Dij boni alienarum ineptiarum derisoris Zezæ explicatio, quam prodidit chiliad. 7. hist. 108. inquit enim Thamyrim nobilem fuisse poetam, qui mundi creationē quinque millibus versuum complexus sit, sed cum esset superbus & arrogans, eiusque scripta perijissent, fabulari sunt antiqui, illum cum Musis certasse, & factum cæcum, ac diuinam cantilenā illi fuisse ademptam. Hæc explicatio fabulæ quantopere frigeat, quis non sentit? non enim propter has ambages, & nugæ aniles, fabulæ fuerunt excogitatæ ab antiquis: sed (ut dicebam) quò nos Deorum metu & reuerentia ab inani arrogantia absterterent eorum exemplis, qui cum arrogantes fuissent, pœnas ingentes suæ temeritatis dederunt: ut essemus acceptorum à Deo beneficiorum memores, ut neque nimis aduersis deprimeremur, neque felicibus rebus nimis extolleremur: quorum vitiorum utrunque & Deo minimè placet, & homine sapiente est omnino indignum. Hæ causæ fuerunt, ut mihi quidem videntur, multo

multo honestiores & probabiliore cur fabulę huiusmodi fingerentur, quamvis alicuius historiae fundamento fulciuntur. Atqui neque Zexis quidem ridiculas interdum explicationes ipse deriderem, cum humanum esse sciam errare aliquando & labi ac falli, nisi & ille fuisset vel ipso Thamyræ arrogantior atque importunior, & ne multa dicam, nisi ille vel leuissimos cæterorum scriptorum errores grauissimè insectaretur. nemo enim vir bonus atque prudens debet aliorum de dignitate quidquam detrahere scribendo, sed omnia sua scripta conferre & aduertere ad præsentium posterorumque omnium vtilitatem & institutionem. qui vero maledicta, nugæ, res turpes literis committunt, tales haberi iure debent, qualia sunt eorum scripta: quæ certè parum reperiuntur plerumque à moribus animique consilio discrepare. at nunc de Marsya dicatur.

De Marsya.

CAP. XV.

MARSYAS quoque Phrygius tibicen ob similem huic temeritatem & petulantiam non leue supplicium subiit. Hic Hyagnidis fuit filius, eius qui primus omnium mortalium leges musicas ad laudes Deorum, quibus in solennitatibus Græci vsi sunt, accommodauit, qui Marsyas ausus est cum Apolline de tibiæ peritiâ contendere. Fabulati sunt hunc magna consuetudine cum Cybele fuisse coniunctum, sed diu postea peruenatum in Nysam ciuitatem ad Dionysum, qui ibi regnabat eo tempore, peruenisse: ubi cum Apolline illic inuento, qui cum ob alia multa præclara, tum ob inuentam citharam, & artem pulsandæ citharæ magno in honore habebatur, ausus est contendere; cum ipse tibiæ à Minerva eiectas suscepisset ut aiunt, ijsque inflandis factus iam peritior sibi videretur. Apollinem igitur in certamen musices prouocauit ea conditione, ut victor victo quodcumque libuisset, imperaret, ut testatur Pausanias in Phocaicis. Idcirco mansit ea consuetudo postea in magnæ Marris sacrificijs, ut adessent illis etiam tibiæ, ut ait Myrleanus Asclepiades. in eo certamine igitur cum Apollo citharam pulsasset, mox ore cantabat: at Marsyas tibijs inflandis tantum erat peritus, quare etiam victus pœnas dedit suæ temeritatis. Qui rem etiam planius explicare voluerunt, addiderunt his, quod Nysæi iudices sunt electi quo tempore Marsyas contendit cum Apolline. nam primum tibijs ita est vsus Marsyas ut auditus stupore repletur, appareretque ob suau-